

Ne Kadar Dile Gelen Efkrım Varsa

– Yazan Adam · 14 Nisan 2014

Söz vermiştin, peki demiştin
Boynunu bükerek tebessümün güzelliğini fark ettirmiştin
Sarf ettiğin her nefesi yüreğime kilim misali işlemiştin, sürur vermiştin...
Ne kadar dile gelen efkârım varsa, edebın sultasında ses çıkartmadan duruyorsa

Akşamdan sabaha susuyorsa
Düşlerin pervazlarında, hülyalar sağanağında bekliyorsa
Her halin, tevdi edilen mukadder nefesin, akli iradenin, hevesi nağmenin
Hüzzamlaşan kederin, hicrana daldıran elemim ve suskun bırakan aşkı hikmetin

Senasıyla dinliyordum sesini
Çünkü edebin her halinde senin aziz nefesini fark ediyordum
Mürebbi refleksin, hamiyetli gayretin, sabra ram olmuş yetinle yetiyordun
Ne vakit başımı eğsem avareliğin eşiğinde gözyaşı döksem ve sitemle nefeslensem

Nasılsa yetişip serinletiyordun
Sanki bir başka âlemin perdesini aralayarak içine alıyordun
Neler anlatsam, derdi bin bir hüznle sıralasam, içimin yangınını açıklasam
Sanki malum bir halmiş gibi gözlerimin içine bakarak sükûnetle feyiz veriyordun

Öyle anlıyordum geçtiğim yollar
Ruhumun nidasında yaşadığım haller, kalbi iniltilerim hakkı
Zaman mefhumu senin için en kudretli vaazdı, insanın farkı akidedeki sanattı
Hikâyelerin dilindeki esrarı şehrederek, vecdin fırakından söz edip haz veriyordun

Bir mezarıcıdan şöyle bahsederken
Gözyaşlarını hiç gizlemeden zehrediyordun, içimi burkuyordun
Titreyen halimle, acizleşen melalimle ne söyleyeceğimi bilememenin bızarıyım
Ne yapayım ne kalbim inşiraha tabi olup aşkı anlattı, nede gönül kapım açılmıştı

Seninle olmak ve kalbini anlamak
Ruhunun ulviyetinde nefeslenerek idrakin lehçesinde sabahlamak
Lal olan dilin, mal olmuş halin niteliğinde buluşmak, hikmet lahikasını okumak
Vuslatın sesteki ülfetinden, kalpteki hasretinden, ruhun mukadder olacak halinden

Mustafa CİLASUN